

Arrest

nr. 166 274 van 22 april 2016
in de zaak RvV X IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bhutaanse nationaliteit te zijn, op 14 januari 2013 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 november 2012 houdende de intrekking van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 maart 2013 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat K. BERNARD, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 22 oktober 1999 dient de verzoekende partij, die op dat moment verklaart van Bhutaanse nationaliteit te zijn, een asielaanvraag in. Op 6 mei 2000 wordt een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*bis*) genomen. Op 4 mei 2004 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Bij arrest van 28 augustus 2008 met nummer 185 920 verwerpt de Raad van State het beroep tegen voormelde beslissing van 4 mei 2004.

1.2 Op 24 april 2004 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 17 januari 2007 wordt deze aanvraag zonder voorwerp verklaard.

1.3 Op 15 februari 2007 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet. Op 29 juni 2007 wordt de verzoekende partij gemachtigd tot een tijdelijk verblijf. Het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister wordt telkens voor een jaar verlengd, voor het laatst tot 16 juli 2011.

1.4 Op 7 januari 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarbij zij een Nepalees paspoort voorlegt. Deze aanvraag wordt op 7 februari 2013 ontvankelijk, doch ongegrond verklaard.

1.5 Op 30 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende de intrekking van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die op 13 december 2012 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) K(...), K(...) geboren te (...) op (...).1975 adres : (...) nationaliteit: Bhutan

Mevrouw, Mijnheer de burgemeester,

Art 13 §3, 3° De minister of zijn gemachtigde kan een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België indien hij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf

Betrokken vreemdeling diende een asielaanvraag in op 22.10.1999. Hij verklaarde te behoren tot de Lhotsampa minderheid in Bhutan. Zijn vader was politiek actief geweest bij de Bhutan Peoples Party. Als een gevolg van de activiteiten van zijn vader werden zijn vader en hijzelf opgepakt, geslaan en gedwongen het land te verlaten. Hij vluchtte via India naar België. Zijn asielaanvraag werd onontvankelijk verklaard door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 06.04.00. De betrokkene ging in beroep bij het Commissariaat Generaal voor vluchtelingen en staatlozen (CGVS). Op 06.05.04 bevestigde het CGVS de onontvankelijkheidsbeslissing van DVZ.

Op 24.04.04 diende hij een aanvraag tot machtiging tot een verblijf van meer dan drie maanden in op basis van het toenmalige art 9,3° van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag was gebaseerd op een lange asielprocedure en integratie. Hij vermeldde nooit fraude gepleegd te hebben en haalde aan dat er geen administratieve Belgische post was in Bhutan. De regularisatieaanvraag werd zonder voorwerp bevonden op 17.01.2007 omdat de betrokkene niet op het adres woonde.

Op 15.02.2007 diende de betrokkene een nieuwe regularisatieaanvraag in op basis van het toenmalige artikel 9,3° van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag was gebaseerd op de volgende elementen: een lang verblijf in België, lange asielprocedure, integratie, geen openbare orde, onverwijderbaarheid en onmogelijkheid terugkeer naar Bhutan. De betrokkene werd op basis van de ingeroepen elementen toegestaan tot een tijdelijk verblijf in het Rijk op 29.06.2007. Hij verkreeg een A-kaart op 06.08.08. Het verblijfsecht werd jaarlijks verlengd.

Op 07.01.2011 diende de betrokkene opnieuw een aanvraag in tot machtiging tot een verblijf van onbeperkte duur op basis van het artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Bij deze aanvraag legde hij een Nepalees paspoort (met nummer(...) geldig van 15.11.10 tot 24.11.15) voorop de identiteit D(...), K(...) geboren te (...) op (...).1964 nationaliteit Nepal. Hij doet in deze aanvraag beroep op de volgende motieven: zijn precaire situatie in België, het feit dat hij 12 jaar op het Belgische grondgebied verkeert, zijn lang legaal verblijf, zijn integratie en zijn tewerkstelling bij een firma in T(...). De advocaat stelt in deze aanvraag dat de betrokkene destijds angstig was en slecht advies gevolgd heeft van zijn landgenoten omdat hij anders geen kans zou maken om erkend te worden als vluchteling: “...asielzoekers uit Nepal werden al te vaak afgewezen en teruggestuurd en kwamen in een onmogelijke situatie terecht...”. De betrokkene biedt zijn excuses aan, heeft spijt en wil daarom zijn identiteitsgegevens rechtzetten. Deze regularisatieaanvraag onder zijn nieuwe identiteit is nog in behandeling.

Uit het voorgelegde paspoort blijkt dus dat de betrokkene geen Lhotsampa uit Bhutan is maar een Nepalees. De identiteit, nationaliteit en het asielrelaas dat hij bij zijn asielaanvraag verklaard heeft zijn vals. Hij heeft aan deze valse verklaringen vastgehouden bij zijn regularisatieaanvragen van 24.04.04 en 15.02.2007. De elementen die de betrokkene heeft aangehaald bij zijn regularisatieaanvraag van 15.02.2007 en op basis waarvan hij verblijfsgerechtigd werd kunnen als een gevolg hiervan weerlegd worden. De betrokkene had geen lange asielprocedure hoeven te doorlopen had hij van bij aanvang zijn werkelijke identiteit, nationaliteit en asielrelaas verklaard, zoals een asielzoeker gehouden is te doen wanneer hij bescherming vraagt in een ander land. De betrokkene heeft door het afleggen van en het vasthouden aan de valse verklaringen de behandeling van zijn asielaanvraag nodeloos complex gemaakt en dus de duur ervan zelf in stand gehouden. Zijn lang verblijf in België en zijn integratie in de Belgische samenleving, hoewel reëel, vloeien direct voort uit de frauduleuze asielaanvraag. De onverwijderbaarheid en de onmogelijkheid om terug te keren naar Bhutan zijn zinledige argumenten in het licht van het voorgelegde Nepalese paspoort. De betrokkene diende als Nepalees immers niet naar Bhutan terug te keren. Het aangehaalde element dat hij geen feiten van openbare orde gepleegd heeft gaat voorbij aan de door hem gepleegde identiteitsfraude. Overigens is een blanco strafblad op zich sowieso geen grond voor regularisatie. De argumentatie van de advocaat van de betrokkene met name "...Dat hij geleid werd door zijn angst om teruggestuurd te worden gelet op de (Nepalese) burgeroorlog die sinds 1996 aan duizenden mensen het leven heeft gekost..." en "... dat hij in Nepal geen toekomst en geen kansen kreeg..." is geen rechtvaardiging voor de gepleegde fraude. Indien de betrokkene redenen had om Nepal te ontvluchten had hij die kunnen voorleggen bij zijn asielaanvraag, wat hij niet gedaan heeft.

Het staat vast dat de betrokkene door het afleggen van valse verklaringen bij zijn asielaanvraag en door het vasthouden aan die verklaringen bij zijn regularisatieaanvraag gefraudeerd heeft en dat deze fraude beslissend was voor het verkrijgen van zijn verblijfsrecht. Overeenkomstig bovengenoemd wetsartikel en het algemeen rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit' wordt het verblijfsrecht van bovengenoemde vreemdeling ingetrokken. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 13, § 3, 3° van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en beginselen van behoorlijk bestuur.

Ze zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

"De bestreden beslissing ontbeert elke draagkrachtige motivering.

In casu wordt geargumenteed: (...)

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le contrôle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires" noot onder RvSt-. 1 februari 1989, nr. 31.882, J. L. M. B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

Het is duidelijk dat het bevel om het grondgebied te verlaten een duidelijk onderscheiden beslissing betreft.

Er mag van verwerende partij uiteraard verwacht worden dat er niet op een vage en algemene wijze geantwoord wordt.

Er kan en mag van verwerende partij verwacht worden dat zij zeer duidelijk de argumentatie dient aan te geven waarom zij de administratieve beslissing heeft genomen rekening houdend met alle relevante elementen, temeer deze uitermate verstrekkende gevolgen heeft voor verzoeker die thans niet enkel zijn verblijfsrecht ingetrokken wordt doch tevens het land dient te verlaten.

De argumentatie in de bestreden beslissing wordt ten eerste betwist zo ondermeer omwille van volgende redenen:

- *Er wordt ten onrechte gesteld in de beslissing dat het aanwenden van een valse naam er direct toe geleid heeft dat verzoeker werd toegelaten tot tijdelijk verblijf en de gepleegde fraude van doorslaggevend belang is geweest. Deze stellingname wordt betwist.*

Belangrijk in dit verband is dat verzoeker een verblijfstitel bekam van bepaalde duur wegens zijn langdurig verblijf en zijn integratie in België en niet een verblijfstitel van onbepaalde duur zoals nochtans te verwachten zou zijn indien hij een verblijfstitel zou zijn bekomen omwille van zijn langdurige asielprocedure.

Minstens is het zo dat geen enkel bewijs wordt voorgelegd dat de lange duur van de asielprocedure van doorslaggevend belang zou zijn geweest bij het toekennen van het tijdelijk verblijf.

Het feit dat slechts een tijdelijk verblijf werd toegekend aan verzoeker vormt een duidelijke indicatie voor het tegendeel, met name dat de lange duur van de asielprocedure, op basis van dewelke er onbeperkt verblijf kon bekomen zijn, niet doorslaggevend is geweest, wel de lange duur op het grondgebied, zijn integratie in België en zijn verdere wil tot integratie.

Het tijdelijk verblijf werd ook telkens toegekend en verlengd onder voorwaarde bv. dat er tewerkstelling zou behouden blijven, voorwaarde. Uiteindelijk dient tevens opgemerkt dat de asielaanvraag werd afgewezen als zijnde onontvankelijk, zodat verzoeker door zijn fraude geen voordelige beslissing bekwaam in het kader van zijn asielaanvraag.

- *Er wordt ten onrechte geponereerd dat het langdurig verblijf in België en de vergevorderde integratie rechtstreeks het gevolg zijn van de frauduleuze asielaanvraag. Deze bewering wordt in gene mate gestaafd. Zij gaat ook in tegen de werkelijkheid in die zin dat de beslissing tot tijdelijk verblijf werd genomen pas op 29.06.2007, weze ruim drie jaar nadat de procedure cgvs was afgelopen.*

Ten onrechte gaat DVZ thans gaan oordelen alsof deze drie jaar nooit heeft bestaan.

Bovendien is er elk jaar verlenging tussengekomen, en dit ondertussen al drie maal op basis van de goede integratie, tewerkstelling en het vervullen van de andere voorwaarden.

Hier is het feit dat verzoeker een andere naam had aangewend, niet van tel geweest bij de verlengingen.

er dient verder nog op gewezen te worden dat verzoeker nog een hangende procedure art. 9 BIS VW heeft, waaromtrent nog geen beslissing werd genomen.

Een beslissing in deze procédure heeft eveneens zijn implicaties.

Kortom, er is geen enkel bewijs voorhanden dat het aanwenden van een andere naam van doorslaggevend belang zou zijn geweest bij het toekennen van een tijdelijke verblijfstitel.

Wel integendeel, er zijn verschillende indicaties dat dit niet het geval is doch integendeel de jarenlange integratie.

De stellingname dat deze integratie een direct gevolg is van het aanwenden van een andere naam, wordt betwist.

Het is het gevolg van een jarenlange dagdagelijkse inzet en dit tot op heden.

Het valt trouwens op dat verwerende partij steeds stelt dat een duidelijk onderscheid dient gemaakt te worden tussen enerzijds de asielprocedure en anderzijds de regularisatieprocedure, doch thans een ander standpunt inneemt en beide op één hoopje gaat gooien.

Aangezien verwerende partij zich beroept op fraude die van doorslaggevend belang zou zijn, is het die partij die de bewijslast draagt en er dient vastgesteld dat zij niet aan deze bewijslast voldoet.

Gezien de toch wel zeer verstrekkende gevolgen van de beslissing van verwerende partij dewelke tot gevolg heeft dat verzoeker 12 jaar van zijn leven zomaar doelloos ziet worden, dient de minste twijfel in het voordeel van de verzoeker geïnterpreteerd te worden.

Het betekenen van een bevel waarbij ten onrechte wordt gesteld dat het aanwenden van een andere naam, van doorslaggevend belang zou zijn geweest bij het bekomen van een tijdelijke verblijfstitel, strijdt met de werkelijkheid en schendt art. 13, § 3 VW en de beginselen van behoorlijk bestuur.”

2.2 In de mate dat de verzoekende partij de schending aanvoert van “de beginselen van behoorlijk bestuur” dient erop gewezen te worden dat een schending van “de beginselen van behoorlijk bestuur” niet kan worden aangevoerd, maar dat dient gepreciseerd te worden van welk beginsel precies de schending wordt ingeroepen. In deze mate is het enig middel dan ook niet ontvankelijk. Onder ‘middel’ moet immers worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Met betrekking tot de ingeroepen schending van de materiële motiveringsplicht dient erop gewezen te worden dat deze inhoudt dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de

juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 13, § 3, 3° van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dient erop gewezen te worden dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Voormeld artikel 13, § 3, 3° luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

(...)

3° indien hij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.”

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij bij het indienen van haar asielaanvraag op 22 oktober 1999 verklaarde K. K. te heten, geboren op xx.xx.1975 en van Bhutaanse nationaliteit. Bij latere aanvragen om machtiging tot verblijf en om verlenging van haar tijdelijk verblijfsrecht heeft de verzoekende partij zich telkens op deze persoonsgegevens beroepen, de laatste keer op 10 juni 2010. Op 7 januari 2011, in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, geeft de verzoekende partij aan dat zij bij haar asielaanvraag verkeerde informatie en verkeerde identiteitsgegevens doorgaf en thans een aanvraag op basis van de correcte identiteitsgegevens wenst in te dienen. Hierbij geeft zij de naam K. D. op, geboren op xx.xx.1964 en van Nepalese identiteit. Het betreft de gegevens die voorkomen op het bij voormelde aanvraag van 7 januari 2011 gevoegde Nepalese paspoort.

De bestreden beslissing is gesteund op de vaststelling dat de verzoekende partij door het afleggen van valse verklaringen bij haar asielaanvraag en door het vasthouden aan die verklaringen bij haar regularisatieaanvraag gefraudeerd heeft en dat deze fraude beslissend was voor het verkrijgen van haar verblijfsrecht. Op grond van artikel 13, § 3, 3° van de vreemdelingenwet en het algemeen rechtsprincipe *‘fraus omnia corrumpit’* wordt overgegaan tot de intrekking van het verblijfsrecht van de verzoekende partij. De gemachtigde verwijst in de bestreden beslissing naar de verschillende door de verzoekende partij ingediende aanvragen, met name de asielaanvraag van 22 oktober 1999 en drie aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid of artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en geeft daarbij telkens aan waarop de verzoekende partij zich bij de betrokken aanvraag heeft gestoeld. Vervolgens wordt op basis van het voormelde Nepalese paspoort vastgesteld dat de identiteit, de nationaliteit en het asielrelaas van de verzoekende partij vals zijn. De gemachtigde oordeelt dat de verzoekende partij door het afleggen van en het vasthouden aan de valse verklaringen de behandeling van haar asielaanvraag nodeloos complex heeft gemaakt en dus de duur ervan zelf in stand heeft gehouden, en dat haar lang verblijf in België en haar integratie in de Belgische samenleving, hoewel reëel, direct voortvloeien uit de frauduleuze asielaanvraag. Ook geeft de gemachtigde aan dat de onverwijderbaarheid en onmogelijkheid om terug te keren naar Bhutan zinledige argumenten zijn in het licht van het voorgelegde Nepalese paspoort, daar zij als Nepalees immers niet naar Bhutan diende terug te keren.

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet betwist dat ze zich tijdens haar asielpcedure en daaropvolgende *“regularisatieaanvragen”* heeft beroepen op een valse identiteit. Het betoog van de verzoekende partij is echter gesteund op het gegeven dat de identiteitsfraude niet van doorslaggevend belang zou zijn geweest bij het bekomen van een tijdelijke verblijfstitel.

De verzoekende partij voert in dit kader een betoog omtrent het al dan niet doorslaggevend zijn van de lange asielpcedure voor het toekennen van het tijdelijk verblijfsrecht – zij is van oordeel dat haar langdurig verblijf en haar integratie in België doorslaggevend zijn geweest, waarbij zij tevens verwijst naar de beperkte duur van het toegekende verblijf en naar de voorwaarden van verlenging, zoals tewerkstelling –, maar zij gaat hierbij voorbij aan de uitdrukkelijk motivering van de bestreden beslissing. Hierin wordt immers uitdrukkelijk overwogen dat de aanvraag van 15 februari 2007 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet gebaseerd was op een lang verblijf in België, een lange asielpcedure, integratie, “*geen openbare orde*”, onverwijderbaarheid en onmogelijkheid tot terugkeer naar Bhutan, en dat de verzoekende partij op basis van de ingeroepen elementen op 29 juni 2007 tot een tijdelijk verblijf in het Rijk werd toegestaan. De verzoekende partij kan niet voorhouden dat zij zich niet op voormelde elementen heeft beroepen, dit blijkt immers uit het administratief dossier. Verder dient erop gewezen te worden dat uit voormelde motivering blijkt dat het verblijfsrecht werd toegekend op basis van meerdere elementen, waaronder zowel het lang verblijf in België als de lange asielpcedure als integratie. Ook verder in de bestreden beslissing wordt eerst verwezen naar de invloed van de valse verklaringen op de duur van de asielpcedure, maar vervolgens op de invloed van deze frauduleuze asielaanvraag op het lang verblijf in België en de integratie van de verzoekende partij. Tevens wordt aangegeven hoe de onverwijderbaarheid en onmogelijkheid om terug te keren naar Bhutan zinledige argumenten zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt aldus geenszins dat de gemachtigde zou hebben geoordeeld dat slechts de lange asielpcedure doorslaggevend zou zijn geweest voor het toekennen van het verblijfsrecht, zodat het betoog van de verzoekende partij waarin zij dit element betwist en stelt dat er geen enkel bewijs van wordt voorgelegd, niet dienstig is. Bijkomend kan nog worden benadrukt dat de gemachtigde, zowel bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf als bij het bepalen van de duur van het desgevallend toegekende verblijfsrecht, over een discretionaire bevoegdheid beschikt. Zodoende valt niet in te zien op basis waarvan de verzoekende partij op grond van het feit dat een verblijfsrecht van beperkte en niet van onbeperkte duur werd toegekend, zou kunnen afleiden welk van de ingeroepen elementen doorslaggevend zou zijn geweest.

Daar waar de verzoekende partij opmerkt dat de asielaanvraag werd afgewezen als zijnde onontvankelijk, zodat zij door haar fraude geen voordelige beslissing bekam in het kader van haar asielaanvraag, dient te worden vastgesteld dat dit betoog niet ter zake doet, daar de bestreden beslissing geen betrekking heeft op enig verblijfsrecht dat de verzoekende partij op grond van haar asielaanvraag zou hebben bekomen, maar wel op het verblijfsrecht dat zij heeft bekomen op grond van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij voert tevens aan dat ten onrechte wordt geponeerd dat het langdurig verblijf in België en de vergevorderde integratie rechtstreeks het gevolg zouden zijn van de frauduleuze aanvraag, dat deze bewering in gene mate wordt gestaafd. De Raad wijst er echter op dat in de bestreden beslissing wel degelijk wordt aangegeven op grond waarvan de gemachtigde aanneemt dat de verzoekende partij geen lange asielpcedure had hoeven te doorlopen, had zij van bij aanvang haar werkelijke identiteit, nationaliteit en asielaanvraag verklaard. Hierbij wordt verwezen naar het feit dat zij door het afleggen van en het vasthouden aan de valse verklaringen de behandeling van haar asielaanvraag nodeloos complex heeft gemaakt en dus de duur ervan zelf in stand heeft gehouden. Deze vaststelling wordt door de verzoekende partij op zich niet betwist. De verzoekende partij kan tevens niet voorhouden dat de betrokken vaststelling van de gemachtigde zou ingaan tegen de werkelijkheid, in die zin dat de beslissing tot tijdelijk verblijf pas werd genomen op 29 juni 2007, met name ruim drie jaar nadat de procedure voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen was afgelopen. De *in casu* relevante aanvraag om machtiging tot verblijf die aanleiding gaf tot de toekenning van het tijdelijk verblijfsrecht, werd slechts ingediend op 15 februari 2007, en zodoende bijna drie jaar na het einde van de asielpcedure. De gemachtigde kon deze aanvraag dan ook slechts beoordelen van zodra ze werd ingediend, zodat niet valt in te zien op welke manier de toekenning van het verblijfsrecht enkele maanden na het indienen van voormelde aanvraag zou maken dat voormelde door de gemachtigde gemaakte vaststelling zou ingaan tegen de werkelijkheid. Bovendien werd in voormelde aanvraag door de verzoekende partij zelf ingeroepen dat zij een asielpcedure van meer dan viereneenhalf jaar doorliep en dat zij op dat moment nog steeds wachtte op een beslissing van de Raad van State (zij voegt in dit verband stukken toe waarin door het OCMW van Wervik verklaard wordt dat zij steun van het OCMW geniet sinds 10 maart 2000 en dat zij haar recht op steun behoudt, gezien haar asielpcedure sinds 23 april 2004 nog steeds hangende is bij de Raad van State), en dat zij zich gedurende haar verblijf in België van “*meer dan 6 jaar*” reeds zeer goed geïntegreerd heeft. De verzoekende partij laat na aan te geven waarom het in de geschetste omstandigheden onjuist of kennelijk onredelijk zou zijn dat de gemachtigde in de bestreden beslissing

oordeelde dat het lang verblijf in België en haar integratie in de Belgische samenleving, hoewel reëel, direct uit de frauduleuze asielaanvraag voortvloeien, en op grond waarvan zij aanneemt dat de gemachtigde zou hebben geoordeeld *“alsof deze drie jaar nooit heeft bestaan”*.

De verzoekende partij voert vervolgens aan dat haar verblijf elk jaar verlengd werd, en dit ondertussen al drie maal op basis van goede integratie, tewerkstelling en het vervullen van andere voorwaarden, en dat het feit dat zij een andere naam had aangewend, niet van tel is geweest bij de verlengingen. De verzoekende partij gaat met dit betoog echter niet alleen voorbij aan de vaststellingen in de bestreden beslissing aangaande de toekenning van het oorspronkelijke verblijfsrecht en de invloed van de door de verzoekende partij gepleegde fraude hierop, maar in de eerste plaats aan het feit dat een verblijfsrecht slechts kan worden verlengd, als het in de eerste plaats werd toegekend. Of het aanwenden van een andere naam al dan niet van tel is geweest bij de verlengingen, doet dan ook niet ter zake.

Daar waar de verzoekende partij nog verwijst naar een *“nog hangende 9BIS VW”* en stelt dat een beslissing in deze procedure eveneens zijn implicaties heeft, wijst de Raad erop dat – nog daargelaten de vaststelling dat het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen schorsende werking heeft – in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt verwezen naar de nog hangende aanvraag van 7 januari 2011 en dat uit het administratief dossier bovendien blijkt dat deze aanvraag op 13 december 2012 ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard, zodat het betoog van de verzoekende partij met betrekking tot voormelde aanvraag hoe dan ook niet langer dienstig kan zijn.

Daar waar de verzoekende partij aanvoert dat er geen enkel bewijs voorhanden is dat het aanwenden van een andere naam van doorslaggevend belang zou zijn geweest bij het toekennen van een tijdelijke verblijfstitel, dat er verschillende indicaties zijn dat dit niet het geval is doch integendeel de jarenlange integratie, en dat de stellingname wordt betwist dat deze integratie een direct gevolg is van het aanwenden van een andere naam, dat deze het gevolg is van een jarenlange dagdagelijkse inzet en dit tot op heden, dient in de eerste plaats erop gewezen te worden dat de bestreden beslissing niet slechts het aanwenden van een valse naam als fraude beschouwt, maar ruimer stelt dat de verzoekende partij door het afleggen van valse verklaringen bij haar asielaanvraag (dit betreft blijkens de bestreden beslissing haar identiteit, nationaliteit en asielrelaas) en het hieraan vasthouden bij de regularisatieaanvraag heeft gefraudeerd. Voor het overige kan worden verwezen naar hetgeen de Raad hoger heeft vastgesteld aangaande de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de invloed van de gepleegde fraude op de lange asielprocedure, het lange verblijf in België en de integratie van de verzoekende partij.

Daar waar de verzoekende partij opmerkt dat *“(h)et (...) trouwens op(valt) dat verwerende partij steeds stelt dat een duidelijk onderscheid dient gemaakt te worden tussen enerzijds de asielprocedure en anderzijds de regularisatieprocedure, doch thans een ander standpunt inneemt en beide op één hoopje gaat gooien”*, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet aangeeft waarop zij precies doelt en op welke manier dit afbreuk zou kunnen doen aan de motivering van de thans bestreden beslissing.

Daar waar de verzoekende partij stelt dat de gemachtigde de bewijslast draagt van de doorslaggevende fraude waarop hij zich beroept, niet aan deze bewijslast voldoet en dat de minste twijfel in het voordeel van de verzoekende partij dient geïnterpreteerd te worden, benadrukt de Raad nogmaals dat de gemachtigde in de bestreden beslissing uitgebreid heeft gemotiveerd op grond waarvan hij aanneemt dat de gepleegde fraude beslissend was voor het verkrijgen van het verblijfsrecht en dat hoger reeds is gebleken dat de verzoekende partij met haar betoog aan deze motivering geen afbreuk kan doen. Tevens blijkt niet dat in hoofde van de gemachtigde enige twijfel zou bestaan, zodat het betoog van de verzoekende partij in dit verband niet dienstig is.

Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij met haar betoog een schending van artikel 13, § 3, 3° van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel niet aannemelijk.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3 De verzoekende partij heeft geen gegronde middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend zestien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE